

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNJI

Nedjelja, 13. ožujka 2022.

[Multimedia]

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Evandjelje liturgije ove druge korizmene nedjelje pripovijeda o Isusovom Preobraženju (usp. *Lk* 9, 28-36). Dok se moli na visokoj gori, mijenja svoj izgled, njegova haljina postaje bijela i sjajna, a u svjetlu njegove slave pojavljuju se Mojsije i Ilija, koji razgovaraju njim o Pashi koja ga čeka u Jeruzalemu, odnosno o njegovoj mucu, smrti i uskrsnuću.

Svjedoci ovog izvanrednog događaja su apostoli Petar, Ivan i Jakov, koji su s Isusom uzašli na goru. Zamišljamo ih širom otvorenih očiju pred tim jedinstvenim prizorom. I mora da je tako i bilo. No, evanđelist Luka naglašava da je „Petra i njegove drugove *svladao san*“, te „kad su se probudili“ ugledaše Isusovu slavu (usp. r. 32). San trojice apostola kao da se ne uklapa. Isti apostoli su kasnije i u Getsemanskom vrtu zaspali dok je Isus u tjeskobi molio, premda ih je bio zamolio da bdiju (usp. *Mk* 14, 37-41). Začuđuje ta pospanost u tako važnim trenutcima.

No, ako pažljivo čitamo, uočavamo da su Petar, Ivan i Jakov zadrijemali prije samoga preobraženja, tj. upravo dok je Isus u molitvi. Isto se dogodilo i u Getsemaniju. Očito se radi o molitvi koja je dugo trajala, u tišini i sabranosti. Možemo pomisliti da su na početku i oni molili, sve dok ih nisu svladali umor i san.

Braćo i sestre, zar taj neprimjereni san ne podsjeća na mnoge naše sne koji nas obuzmu u trenutcima za koje znamo da su važni? Možda navečer kad bismo htjeli malo moliti, biti malo s Isusom, nakon što smo dan proveli ispunjavajući bezbroj stvari i obveza. Ili kada je vrijeme da se u

obitelji razgovara, a više za to nemamo snage. Htjeli bismo biti budniji i pažljiviji, sudjelovati i ne propuštati dragocjene prilike, ali nam to ne polazi za rukom, ili to uspijemo samo djelomično i tek u maloj mjeri.

Jako vrijeme korizme je prilika u tom smislu. To je vrijeme u kojem nas Bog želi probuditi iz *nutarnjeg mrtvila*, iz te pospanosti koja ne daje Duhu da se očituje. Jer – zapamtimo to dobro – držati srce budnim ne ovisi samo o nama: to je milost, i za nju moramo moliti. Probuditi nas iz te pospanosti koja ne dopušta da živimo u duhu, jer dobro zapamtimo: čuvati srce budnim ne ovisi samo o nama: to je milost i tu milost treba izmoliti! Pokazuju to trojica učenika: bili su dobri, slijedili su Isusa na goru, ali svojim snagama nisu uspjeli ostati budni. To se događa i nama. No, probudili su se baš u času Preobraženja. Možemo zamisliti da ih je probudilo Isusovo svjetlo. Kao i oni, i mi trebamo Božje svjetlo koje nam pomaže vidjeti stvari na drugačiji način; privlači nas, budi nas, ponovno ražaruje želju i snagu za molitvom, zagledati se u svoju nutrinu i posvetiti vrijeme drugima. Tjelesni umor možemo nadvladati snagom Duha Božjega. A kad to ne možemo svojim vlastitim silama, moramo reći Duhu Svetome: „Pomozi nam, dođi, dođi Duše Sveti. Pomozi mi: želim susresti Isusa, želim biti budan.” Zamoliti Duha Svetoga da nas trgne iz te pospanosti koja nas sprječava moliti.

U ovom korizmenom vremenu, nakon svakodnevnih napora, dobro će nam biti ne ugasiti svjetlo u sobi, a da prije nismo stali pred Božje svjetlo. Kratko se pomoliti prije spavanja. Dajmo Gospodinu mogućnost da nas iznenadi i da nam razbudi srce. Možemo to učiniti, na primjer, tako da otvorimo Evanđelje i dopustimo da nas začudi Božja riječ, da Sveto Pismo obasja naše korake i ražari nam srce. Možemo i promatrati Raspetoga i diviti se pred tom ludom Božjom ljubavlju, koja se nikada ne umara zbog nas i ima moć preobraziti naše dane i dati im novi smisao, drugačije i neočekivano svjetlo.

Neka nam Djevica Marija pomogne očuvati budno srce kako bismo prihvatili ovo milosno vrijeme koje nam Bog nudi.

Nakon Angelusa

Braćo i sestre,

upravo smo uputili molitvu Djevici Mariji. Ovoga tjedna grad koji nosi njezino ime, Mariupolj, postao je mučenički grad u zastrašujućem ratu u kojem se razara Ukrajina. Ne postoje strateški razlozi koji mogu opravdati barbarska ubojstva djece, nevinih i nenaoružanih civila. Treba naprosto prekinuti neprihvatljivu oružanu agresiju prije nego se gradove pretvori u groblja. S bolom u srcu pridružujem svoj glas glasu običnih ljudi koji mole za okončanje rata. U ime Božje, neka se poslušna glas onih koji trpe i neka prestanu bombardiranja i napadi! Neka se doista i odlučno krene

putem pregovora i neka humanitarni koridori budu učinkoviti i sigurni! U Božje ime molim: zaustavite ovaj pokolj!

Htio bih također još jednom pozvati i potaknuti na primanje mnogobrojnih izbjeglica, u kojima je prisutan Krist i zahvaliti na velikoj mreži solidarnosti koja je stvorena. Molim sve dijecezanske i vjerničke zajednice da umnože molitve za mir. Bog je isključivo Bog mira ne Bog rata, a tko podržava nasilje oskrnjuje njegovo ime. Pomolimo se sada u tišini za one koji trpe kako bi Bog i da bi Bog obratio srca na čvrstu volju za mirom.

Pozdravljam sve vas Rimljane i hodočasnike iz Italije i raznih zemalja. Posebno pozdravljam vjernike biskupije Napulj, iz Fuorigrotte, Pianure, Firenze i Carmignana; kao i delegaciju pokreta Movimento Nonviolento.

Svima želim ugodnu nedjelju i molim vas ne zaboravite moliti za mene. Dobar tek i doviđenja.